

ὡς περωτάς, παλλομένας, πρὶν βυθισθῆν εἰς τὸ κύμα·
 ὦ, πόσον ἐλυπήθη! Καὶ τί λόγον θὰ ἔδιδεν εἰς τὴν γει-
 τόνισσάν του, τὴν Μαργαρίτῃ τῆς Πασσίνας;

Τὸ μῖνον πρᾶγμα ἐξ ὅλων τῶν παραγγελιῶν τὸ
 ὅποιον ἐκ προθέσεως ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἦτο ἡ
 «σβάρνα», οἷονεὶ χερσαία σχεδιά ἀπὸ χονδρὰς σανίδας
 δεμένας μὲ σίδερα, ἡ ἀγορασθεῖσα κατὰ παραγγελίαν
 τοῦ ζευγηλάτου, Γιάννη τοῦ Ἀντώνη. Καὶ τὴν ὥραν
 ἔπου ἡ βρατσέρα ἤρχισε τέλος νὰ στεγάζεται ἀπὸ τὸν
 ἄνεμον, καὶ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα, βασιλευμα
 ἤλιου, ἐνῶ παρέκαμπτε τὸ Καλαμάκι, τὸν καθὼν ὅστις
 κλείει ἐκ δυσμῶν τὸν λιμένα, ὁ καπετὰν Ἡλίας, τοῦ
 ἐφάνη ὅτι ἔβλεπε μίαν κάπαν καὶ μίαν ἀνθρωπίνην κατα-

τομήν, ἰσταμένην ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ χειρονομοῦσαν πρὸς
 τὸ μέρος τῆς βρατσέρας. Ἐπίστευσεν ὅτι θὰ ἦτο ὁ Γιάν-
 νης ὁ Ἀντώνης, ὅστις βεβαίως ἠρώτα μακρόθεν τὸν
 κυβερνήτην ἂν τοῦ ἔφερε τὴν σβάρναν. Ἀλλὰ τὴν φωνὴν
 τὴν ἔπαιρνε ὁ ἄνεμος.

Ὅταν ὅμως ἡ βρατσέρα ἐπλησίασεν, ἅμα ἐνύχτωσεν,
 εἰς τὸν βράχον τοῦ Ἐπάνω Μαχαλά, ὁ Ἡλίας τῆς
 Μπαμπλέως ἤκουσεν εὐκρινῶς τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τῆς
 Μαργαρίτῃς τῆς Πασσίνας, τῆς γειτονίσσης του.

— Θυμήθηκες νὰ μοῦ φέρῃς τῆς κουντούρες, καπετὰν
 Ἡλία;

A. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ο ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Ὁ στεναγμὸς εἶναι τὸ ἄχ! καρδιᾶς ποῦναι θλιμμένη,
 ποῦ κολυβά μὲς' στὸν καῦμό,
 ποῦ λυώνει μὲ τὸν μαραζιμό,
 καρδιᾶς, ποῦ μοιάζει ἠφαιστειο μὲ λάβα ἀραμμένη.

Ὁ στεναγμὸς εἶναι καπνὸς σὲ σπλάχνα μανρισμένα,
 εἶναι τὰ ρέφη τοῦρανοῦ
 ἢ καταχνιὰ ἴναι τοῦ βουνοῦ,
 ποῦ ἀπὸ τὰ βάρη ξεπετᾷ τῆς γῆς τὰ βουρκωμένα.

Καὶ ποῦς χωρὶς τοῦ στεναγμοῦ τὸ ἄχ! στὸν κόσμον μένει,
 εἶναι τραγοῦδι μυστικό,
 ποῦ χει τὸν πόνο γιὰ σκοπό,
 καὶ ποῦ γεννᾷ τὸν ἄνθρωπον σιτὴ γῆς καὶ τὸν πεθαίνει.

Μ' αὐτὸν καὶ ἴγῳ γεννήθηκα μ' αὐτὸν θὲ νὰ ποθῶνω,
 μὰ τὸν μισῶ πολί, γιὰτὶ
 μὲ τυραννεῖ καὶ μὲ κρατεῖ
 σὺν ἐφιάλτης κ' εἰς αὐτὸν τὸν ὕπνον μου ἀπάνω.

ΑΠΤΕΡΑΙΟΣ.